

א) שמונת כבן, ב) ענין כש"ל, ג) גי' כש"ל דגמלת ומכנה דמד וגדיש דמד, ד) כש"ל, ה) ענין

תורה אור השלם
1. כי יבצר איש שדה או כרם וישלח את בעירו ובער בשדה אחר חורבה שדהו ומיטב פרמו יקלם: שמות כב ד

הגהות הב"ח
א) ש"י ד"ה היכי וכו' והיך צמנון מי לא ממיכי: ב) ד"ה הי"ג וכו' ובס"ד דגמלת חורבה דחד וגדיש דמד: ג) ד"ה בגדיש וכו' אמאי משלם האי חכמה שן הוא:

גלוין הש"ס
רש"י ד"ה דתתם דלותו בו ולא תיבא משונה. ענין כש"ל כש"ל כש"ל: ג) תוס' ד"ה וליחייב בו האי ליטנא בו ונראה ככאן לדקדק: ע"י לקמן דף כו ע"ב מ"ה אמאי פטור: ד"ה בלשונות בו דמחייב בלקיחה חלואה ע"י לעיל דף כ ע"ב מוספות ד"ה מתגבול:

הגהות הגר"א
א) גמ' אלף למאן בו: ג"כ הר"ף ורמב"ם פטריסו שמון ממי' ראשון כגון חליו ומופריסו דחיוס חליו הוא משום ממונו (ועבהגרא"ט מ"ח ס"ק ג'): ג)

מוסף רש"י
בנוקי ממונו. שהיך ממונו, דכתיב כי תלך אש דמשמע מעממה, היכי מצעיר: היכי משכחה לה. אילו אדם זורק חץ והיזיק צמנון ב) לא מיחייב צנוק הא קיימא לן בהאי פירקין (דף כו:): פלע תחת פלע [שמונת כב] לחייב את השוגג כמזיד ואונס כרלוו. ליטנא אחרינא האי חן לעולם צמנון הוא נכנס ומזיק ולא שמעתי: וניהא ליה. ומשני לה הכי: ונפלה גדר. של חזר: שלא מהמס דליקה. דלוי מחמת דליקה חליו הס: דכלו לו חליו. שצטעה שהדליק האש דהיינו זריקת חץ לא היה ראוי להיזק בחצר אחרת: איס ליה נמי משום ממונו. והיכא דליכא לחיוביה משום חליו ואיכא לחיוביה משום ממונו מחייבין ליה הלכך לענין גלוי אע"ג דכלו לו חליו חייב משום ממונו: וכוון שהיה לו לגודרה. צטרס מעבור הדליקה שם היה לו שהות ויכול לגודרה: ולא גדרה. דלע"ג דליכא לחיוביה אכבער ראשון מתחייב על שם סופו שלא שימר גחלתו לגדור צפניה: שורו הוא ולא טפח צפניה. הרי זה ככונס שורו לזרע ולא נעל צפניו ואלא והיזק: וכו' מאחר דמאן דאיס ליה משום חליו איס ליה נמי משום ממונו מאי צניייהו. היכא דגחלתו שלו היתה מאי איכא צין ר' יוחנן דמחייב ליה משום חרמי לר"ל דלא מחייב ליה אלף משום חדל דה"ל על כרחי היכא דגחלתו שלו נמי פליגי דה"ל

ביצד הרגל פרק שני בבא קמא

בנוקי ממונו. דכתיב כי תלך אש דמשמע מעממה: בנוקי גופו. דקרי ליה מצעיר: היכי משכחה לה. אילו אדם זורק חץ והיזיק צמנון ב) לא מיחייב צנוק הא קיימא לן בהאי פירקין (דף כו:): פלע תחת פלע [שמונת כב] לחייב את השוגג כמזיד ואונס כרלוו. ליטנא אחרינא

HebrewBooks.org © Moznain Publishers. No commercial use allowed.

האי חן לעולם צמנון הוא נכנס ומזיק ולא שמעתי: וניהא ליה. ומשני לה הכי: ונפלה גדר. של חזר: שלא מהמס דליקה. דלוי מחמת דליקה חליו הס: דכלו לו חליו. שצטעה שהדליק האש דהיינו זריקת חץ לא היה ראוי להיזק בחצר אחרת: איס ליה נמי משום ממונו. והיכא דליכא לחיוביה משום חליו ואיכא לחיוביה משום ממונו מחייבין ליה הלכך לענין גלוי אע"ג דכלו לו חליו חייב משום ממונו: וכוון שהיה לו לגודרה. צטרס מעבור הדליקה שם היה לו שהות ויכול לגודרה: ולא גדרה. דלע"ג דליכא לחיוביה אכבער ראשון מתחייב על שם סופו שלא שימר גחלתו לגדור צפניה: שורו הוא ולא טפח צפניה. הרי זה ככונס שורו לזרע ולא נעל צפניו ואלא והיזק: וכו' מאחר דמאן דאיס ליה משום חליו איס ליה נמי משום ממונו מאי צניייהו. היכא דגחלתו שלו היתה מאי איכא צין ר' יוחנן דמחייב ליה משום חרמי לר"ל דלא מחייב ליה אלף משום חדל דה"ל על כרחי היכא דגחלתו שלו נמי פליגי דה"ל

אמנן לעיל [כב] לרבי יוחנן אשוי משום חליו אלמא בנאשו נמי פליגי היכא דגחלתו שלו בשלמא עד השתא דשמעינן משום חליו דוקא ולא משום ממונו וכדאמרת ממונו אית ציה משאש הא לית ציה משאש איכא צניייהו היכא דאיתיה ממונו וליתיה חליו כי הך דנפלה גדר דכלו לו חליו דלמ"ד משום חליו דוקא פטור אלב השתא דלמרייהו חייב מאי צניייהו: לחייבו צד' דברים. למ"ד משום חליו נמי מחייבין ליה אס שרף אשוי ד' אדם חייב בצרבעה דברים נוק וצער ריפוי ושבט אלב בושפת לא דלמרינן צפיהי פירקין [כג]. אינו חייב על הבושפת ועת שיהא מתכוין אלב ד' דברים חייב דפשיעה היא דהוה ליה לאסוקי אדעתיה שהרוס מוליכתה וכדאמרינן בשליה פירקין [גס] נפל מן הגג צרוח מנזיה חייב צד' דברים ופטור על הבושפת למ"ד משום ממונו פטור. והוא דרין נמי דאיכא צניייהו כל הני דלעיל [כג]. כלב וגמל דלמ"ד משום חליו חייב דהא ממונו אע"ג דלאו חליו וחליו אע"ג דלאו ממונו אית ליה ולמאן דלית ליה חליו פטור אא"כ מסכסכת כדאוקימנא לעיל [סג] והאי דנקט ד' דברים משום דאפילו היכא דגחלתו שלו משמע לו דיש חילוק בדבריהם ועוד דמילתא דשמיטת היא. גמל המורה שמעתי א) אלב לשון ראשון נראה לי: מאן חייב צעל הכלב. אמנתיתן מהדר דקתני על הגדיש משלם חלי נוק: ה"ג וליחייב נמי צעל בגחלת. דהא צין מר וצין מר משום ממונו אית להו הלכך לר' יוחנן דאמר לעיל [סג] על הגדיש משלם חלי נוק דלרורות הן שלם צעל בגחלת חלי האחר דהא ממונו הוא וריש לקיש דאמר על הגדיש כולו הוי פטור לשלם צעל בגחלת כוליה וקס"ד דגחלת ב) דחד וחררה וגדיש דחד: בשמימא גחלתו. שנעל דלתות ציתו יפה ואונס הוא: וזא אומרת. מדחייב דבעל כלב אחררה נוק שלם אלמא לאו שינוי הוא זה שחתר את הדלת: דספס דלתות חסורות הן אלל הכלב. ואלא תימא משונה הוא ופלגא נוקא משלם: בגדיש דעלמא. אמאי משלם ב) חכמה הא שן הוא ובעינן שדה אחר דניזק וליכא: ספשוט. דמדקא משלם חכמה: דפי פרוט. של מזיק האוכלת בחצר הניזק:

הראוי לה ומהיהא דלכלה מזידי הרחבה ומתוך חנות ועוד אותם שנעל חכמה דייק מניה השתא ועוד מאי קאמר מאי צעל ריפתך צפומא דלנצאי כיון שהכלב לקחה ונראה לר"י דמכל הנהו דמתניין כלב לא מצי למפטר ולא מהיהא דנטל חכמה משום דק"ד דאס לקחה הבהמה פירוט בחצר הניזק ואלכלה ברשות הרבים ב) [ואו בחצר המזיק] חייב * דמחייבין בלקיחה לחודא וכן הסבא נטוה דכיון דפשע בלקיחה מה לנו בצאכליה והא דממעטינן משדה אחר רשות הרבים היינו לקיחה וקמבעינן ליה כגון אס הושיט פירות צפי פרה חש"ו ועכו"ס דלאו צני שלמונין ניניהו וכגון שהבהמה לא היתה יכולה ליקח אס לא שהושיט לה ואי כחצר הניזק דמי חייב צעל הפרה ואי כחצר המזיק דמי פטור כיון שנתנו אחר לתוך פיה הוא דקאמר תפשוט לאו ממתני' אלא מסוקיא דשמעתי דאוקמה אכלה בגדיש דבעל החכמה שמע מינה דבעו לקיחה ואכלה בחצר [הניזק] אף על פי שאין טעם בצדד זה מה צורך בצאכליה אלא דגזירת הכתוב הוא ותפשוט כשנתן אחר לתוך פיה דחייב דכחצר הניזק דמיא דאי כחצר המזיק דמיא ומאי אמר ליה מאי צעל ריפתך צפומא דחיותאי ה"ג מצי א"ל מאי צעל ריפתך צפומא דלנצאי

בג. עין משפט נר מצוה

בנוקי ממונו. דכתיב כי תלך אש דמשמע מעממה: בנוקי גופו. דקרי ליה מצעיר: היכי משכחה לה. אילו אדם זורק חץ והיזיק צמנון ב) לא מיחייב צנוק הא קיימא לן בהאי פירקין (דף כו:): פלע תחת פלע [שמונת כב] לחייב את השוגג כמזיד ואונס כרלוו. ליטנא אחרינא

האי חן לעולם צמנון הוא נכנס ומזיק ולא שמעתי: וניהא ליה. ומשני לה הכי: ונפלה גדר. של חזר: שלא מהמס דליקה. דלוי מחמת דליקה חליו הס: דכלו לו חליו. שצטעה שהדליק האש דהיינו זריקת חץ לא היה ראוי להיזק בחצר אחרת: איס ליה נמי משום ממונו. והיכא דליכא לחיוביה משום חליו ואיכא לחיוביה משום ממונו מחייבין ליה הלכך לענין גלוי אע"ג דכלו לו חליו חייב משום ממונו: וכוון שהיה לו לגודרה. צטרס מעבור הדליקה שם היה לו שהות ויכול לגודרה: ולא גדרה. דלע"ג דליכא לחיוביה אכבער ראשון מתחייב על שם סופו שלא שימר גחלתו לגדור צפניה: שורו הוא ולא טפח צפניה. הרי זה ככונס שורו לזרע ולא נעל צפניו ואלא והיזק: וכו' מאחר דמאן דאיס ליה משום חליו איס ליה נמי משום ממונו מאי צניייהו. היכא דגחלתו שלו היתה מאי איכא צין ר' יוחנן דמחייב ליה משום חרמי לר"ל דלא מחייב ליה אלף משום חדל דה"ל על כרחי היכא דגחלתו שלו נמי פליגי דה"ל

אמנן לעיל [כב] לרבי יוחנן אשוי משום חליו אלמא בנאשו נמי פליגי היכא דגחלתו שלו בשלמא עד השתא דשמעינן משום חליו דוקא ולא משום ממונו וכדאמרת ממונו אית ציה משאש הא לית ציה משאש איכא צניייהו היכא דאיתיה ממונו וליתיה חליו כי הך דנפלה גדר דכלו לו חליו דלמ"ד משום חליו דוקא פטור אלב השתא דלמרייהו חייב מאי צניייהו: לחייבו צד' דברים. למ"ד משום חליו נמי מחייבין ליה אס שרף אשוי ד' אדם חייב בצרבעה דברים נוק וצער ריפוי ושבט אלב בושפת לא דלמרינן צפיהי פירקין [כג]. אינו חייב על הבושפת ועת שיהא מתכוין אלב ד' דברים חייב דפשיעה היא דהוה ליה לאסוקי אדעתיה שהרוס מוליכתה וכדאמרינן בשליה פירקין [גס] נפל מן הגג צרוח מנזיה חייב צד' דברים ופטור על הבושפת למ"ד משום ממונו פטור. והוא דרין נמי דאיכא צניייהו כל הני דלעיל [כג]. כלב וגמל דלמ"ד משום חליו חייב דהא ממונו אע"ג דלאו חליו וחליו אע"ג דלאו ממונו אית ליה ולמאן דלית ליה חליו פטור אא"כ מסכסכת כדאוקימנא לעיל [סג] והאי דנקט ד' דברים משום דאפילו היכא דגחלתו שלו משמע לו דיש חילוק בדבריהם ועוד דמילתא דשמיטת היא. גמל המורה שמעתי א) אלב לשון ראשון נראה לי: מאן חייב צעל הכלב. אמנתיתן מהדר דקתני על הגדיש משלם חלי נוק: ה"ג וליחייב נמי צעל בגחלת. דהא צין מר וצין מר משום ממונו אית להו הלכך לר' יוחנן דאמר לעיל [סג] על הגדיש משלם חלי נוק דלרורות הן שלם צעל בגחלת חלי האחר דהא ממונו הוא וריש לקיש דאמר על הגדיש כולו הוי פטור לשלם צעל בגחלת כוליה וקס"ד דגחלת ב) דחד וחררה וגדיש דחד: בשמימא גחלתו. שנעל דלתות ציתו יפה ואונס הוא: וזא אומרת. מדחייב דבעל כלב אחררה נוק שלם אלמא לאו שינוי הוא זה שחתר את הדלת: דספס דלתות חסורות הן אלל הכלב. ואלא תימא משונה הוא ופלגא נוקא משלם: בגדיש דעלמא. אמאי משלם ב) חכמה הא שן הוא ובעינן שדה אחר דניזק וליכא: ספשוט. דמדקא משלם חכמה: דפי פרוט. של מזיק האוכלת בחצר הניזק:

בנוקי ממונו, כי תלך אש דמשמע מעממה, היכי מצעיר, היכי משכחה לה. אילו אדם זורק חץ והיזיק צמנון ב) לא מיחייב צנוק הא קיימא לן בהאי פירקין (דף כו:): פלע תחת פלע [שמונת כב] לחייב את השוגג כמזיד ואונס כרלוו. ליטנא אחרינא האי חן לעולם צמנון הוא נכנס ומזיק ולא שמעתי: וניהא ליה. ומשני לה הכי: ונפלה גדר. של חזר: שלא מהמס דליקה. דלוי מחמת דליקה חליו הס: דכלו לו חליו. שצטעה שהדליק האש דהיינו זריקת חץ לא היה ראוי להיזק בחצר אחרת: איס ליה נמי משום ממונו. והיכא דליכא לחיוביה משום חליו ואיכא לחיוביה משום ממונו מחייבין ליה הלכך לענין גלוי אע"ג דכלו לו חליו חייב משום ממונו: וכוון שהיה לו לגודרה. צטרס מעבור הדליקה שם היה לו שהות ויכול לגודרה: ולא גדרה. דלע"ג דליכא לחיוביה אכבער ראשון מתחייב על שם סופו שלא שימר גחלתו לגדור צפניה: שורו הוא ולא טפח צפניה. הרי זה ככונס שורו לזרע ולא נעל צפניו ואלא והיזק: וכו' מאחר דמאן דאיס ליה משום חליו איס ליה נמי משום ממונו מאי צניייהו. היכא דגחלתו שלו היתה מאי איכא צין ר' יוחנן דמחייב ליה משום חרמי לר"ל דלא מחייב ליה אלף משום חדל דה"ל על כרחי היכא דגחלתו שלו נמי פליגי דה"ל